

nes underhold eller til supplerings af deres løn under oplæringen samt at give tilstrækkeligt kvalificerede elever gratis adgang til ophold på landbrugsskoler, især sådanne elever, som ikke har midler til at afholde udgifterne ved deres oplæring.

35. (1) De offentlige myndigheder, andre egnede organer eller en kombination heraf bør drage omsorg for, at planerne for faglig oplæring koordineres med andre offentlige foranstaltninger med hensyn til landbruget. De bør i særdeleshed drage omsorg for, at oplæringsplanerne udarbejdes på baggrund af de muligheder for varig beskæftigelse og bosættelse, der står åbne for fremtidige landbrugsarbejdere, bl. a. under hensyntagen til den jord, landbrugskredit og de markeder, der står til rådighed.

(2) De offentlige myndigheder, andre egnede organer eller en kombination heraf bør træffe alle nødvendige praktiske foranstaltninger til at lette anbringelse af personer, der har tilendebragt deres oplæring, og bistå dem med at finde passende gårde eller landbrugsbeskæftigelse, som svarer til deres uddannelse og kvalifikationer.

36. De offentlige myndigheder, andre egnede organer eller en kombination heraf bør udfinde metoder til at vurdere oplæringsplanernes effektivitet, f. eks. med hensyn til en højnelse af levestandarden og en forøgelse af produktiviteten i landbruget og med hensyn til opfyldelse af de i stk. 2 anførte mål, og bør med korte mellemrum undersøge, hvilke fremskridt der er sket.

VI. Internationale foranstaltninger.

37. (1) Der bør om muligt, især mellem lande med ensartede landbrugsforhold, tilskyndes til internationale udvekslinger af landbrugere og landbrugsarbejdere, unge arbejdere, landbrugslærere, forskningspersonale, eksperter samt videnskabelig landbrugslitteratur.

(2) Såfremt der måtte være anledning hertil, bør man fremme oprettelsen af internationale centre til forskning, folkeoplysning og faglig oplæring i landbruget samt internationale møder for personer beskæftiget ved landbrugsforskning, folkeoplysning og undervisning i landbrugsskoler.

V. Velfærdsforanstaltninger for arbejdere.

Spørgsmålet behandlede første gang på arbejdskonferencen i 1955 og forelå derfor nu til endelig behandling, idet man som grundlag for forhandlingerne havde et af

arbejdsbureauet udarbejdet udkast til tekst til henstilling om spørgsmålet.

Atter i 1956 behandlede man spørgsmålet om, hvorvidt det heromhandlede dokument skulle fremtræde som en konvention eller som en henstilling. Arbejderne og forskellige regeringsrepræsentanter foretrak en konvention, idet de hævdede, at den skabte nøje angivne legale forpligtelser og sikrede gennemførelsen af velfærdsforanstaltningerne. Andre regeringsrepræsentanter hævdede heroverfor, at det internationale instrument burde være tilstrækkeligt elastisk til at kunne blive akcepteret i de forskellige lande og tjene som vejledning til såvel frivillig som officiel indsats. Arbejdsgiverrepræsentanterne havde den principielle opfattelse, at problemet velfærdsforanstaltninger ikke burde behandles igennem internationale bestemmelser, men erklærede sig dog villige til at overveje en henstilling, som indskrænkede sig til at fastslå de afgørende principper, og som ikke forsøgte at gå i detaljer.

Regeringsrepræsentanterne for Brasilien og Cuba stillede endelig forslag om at skabe en konvention, som omhandlede de velfærdsforanstaltninger, der havde relation til arbejdspladsen, medens de foranstaltninger, som tog sigte på at forbedre vilkårene uden for arbejdspladsen, f. eks. fritidsforanstaltninger, skulle behandles i en henstilling. Forslaget blev imidlertid forkastet, og resultatet blev således, at spørgsmålet om velfærdsforanstaltninger kun fremtræder som en henstilling.

Af de til de enkelte artikler i bureauets udkast stillede ændringsforslag er der kun anledning til at omtale følgende:

Arbejdergruppen stillede forslag om, hvorvidt landbrugets arbejdere skulle omfattes af henstillingen. Dette forslag mødte imidlertid modstand hos arbejdsgiverne og et antal regeringsrepræsentanter, som bl. a. henviste til, at arbejdsorganisationen allerede havde taget skridt til at imødekomme det af konferencen i 1955 udtalte ønske om at få spørgsmålet om velfærdsforanstaltninger for landbrugets arbejdere forelagt for den permanente landbrugskomite med henblik på dets optagelse på dagsordenen for en fremtidig arbejdskonference. Arbejdergruppens ændringsforslag blev forkastet.

Arbejdsbureauet havde foreslået, at det